

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžk/25/2020
Identifikačné číslo spisu: 4016200710
Dátum vydania rozhodnutia: 17. februára 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Fečík
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4016200710.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Z. S. Z., nar. XX.X.XXXX, Q. XX, D., zastúpený advokátskou kanceláriou Nosko & Partners s. r. o., Podjavorinskej 2, Bratislava, IČO: 36 860 107, adresa na doručovanie: Zámocká 14, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, Bratislava, za účasti ďalších účastníkov konania: 1/ MH Invest, s. r. o., so sídlom Mlynské Nivy 44/A, Bratislava, IČO: 36 724 530, zastúpeného JUDr. Jurajom Fuskom, advokátom, Hlavné námestie 5, Bratislava a JUDr. Vladimírom Ivančom, advokátom, Hlavné nám. 5, Bratislava, 2/ P. G. E., nar. XX.XX.XXXX, T. L. XX/XX, S., v konaní o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 18034/2016/B624-SV/40552 zo dňa 22.6.2016, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/197/2016-303 z 5.2.2020 takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I. Priebeh administratívneho konania

1. Na Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, ako vecne a miestne príslušný stavebný úrad (ďalej aj „stavebný úrad“) bol dňa 17.8.2015 doručený návrh podľa § 112 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) od spoločnosti MH Invest, s.r.o. na vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemkom KN-E evidovaným na listoch vlastníctva č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX v k. ú. M. vo vlastníctve P. G. E.. Účelom návrhu bolo vyvlastnenie daných pozemkov pre stavbu: Vybudovanie strategického parku k. ú. Z., T., M., F., T., U., Kraj: Nitriansky, okres: Nitra.

2. Stavebný úrad na základe výsledkov vyvlastňovacieho konania (keďže cieľ a účel vyvlastnenia nebol dosiahnutý dohodou) rozhodol rozhodnutím č. OUNR- OVBP2-2015/032805-005 zo dňa 25.11.2015 o vyvlastnení príslušných pozemkov vo vlastníctve P.. G. E. pre stavbu: Vybudovanie strategického parku k. ú. Z., T., M., F., T., U., Kraj: Nitriansky, okres: Nitra v prospech MH Invest, s.r.o. na účel daný § 108 ods. 2 písm. o) stavebného zákona a § 4a zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „vyvlastňovacie rozhodnutie“).

3. Stavebný úrad skonštatoval, že uskutočnenie stavby ako významnej investície je nevyhnutné na zabezpečenie prípravy územia na realizáciu strategického parku, o ktorej vláda Slovenskej republiky dňa 8.7.2015 rozhodla uznesením č. 401 tak, že jej realizácia je vo verejnom záujme, a to vo forme vydania osvedčenia o významnej investícii na realizáciu stavby č. 20801/2015-1000-33509 zo dňa 13.7.2015 v znení doplnenia osvedčenia pod č. 20801/2015-1000-35613 schváleného uznesením vlády č. 413/2015 zo dňa 21.7.2015.

4. Za vyvlastnené pozemky bola P.. G. E. priznaná náhrada podľa § 111 ods. 2 stavebného zákona určená znaleckým posudkom vypracovaným v súlade s vyhláškou č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku vo výške 17.892,84 eur. Spoločnosti MH Invest, s.r.o. uložil stavebný úrad povinnosť, aby v lehote 21 pracovných dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia uhradila P.. G. E. náhradu vo výške 1.217,03 eur a náhradu vo výške 16 675,80 eur zložila do depozitu Okresného súdu v Nitre v súlade s § 111 ods. 3 stavebného zákona, nakoľko na pozemkoch KN-E parc. č. XXXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX,XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXXX, k. ú. M. boli zriadené exekučné záložné práva.

5. Vyvlastňovacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.12.2015. Toto rozhodnutie prevzala P.. G. E. dňa 1.12.2015 a listom zo dňa 7.12.2015 požiadala o vyplatenie finančnej náhrady za vyvlastnenie obratom.

6. Žalobca požiadal podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) dňa 2.12.2015 elektronicky Okresný úrad v Nitre o informácie z vyvlastňovacieho konania na účel vkladových konaní č. V 6469/15 a V 6629/15. Požadované informácie poskytol okresný úrad žalobcovi obratom.

7. Listom zo dňa 15.4.2016, doručeným 18.4.2016, podal žalobca na Okresný úrad Nitra návrh na obnovu konania č. OU-NR-OVBP2-2015/032805-005 z dôvodov uvedených v § 62 ods. 1 písm. a), b), c) a e) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a to bez bližšieho zdôvodnenia a uvedenia skutočností, ktoré by bolo možné podradiť pod zákonné podmienky a dôvody obnovy konania. Svoje podanie odôvodnil iba skutočnosťou, že vyvlastňovacie konanie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, konkrétne výsledku vkladových konaní vedených katastrálnym odborom Okresného úradu Nitra pod č. V 6469/2015 a V 6629/2015. Žalobca mal za to, že mal byť účastníkom vyvlastňovacieho konania, čím mu bola odňatá možnosť podávať v ňom námietky, prípadne odvolanie. Ďalej uviedol, že v zmysle § 63 ods. 2 správneho poriadku podáva návrh v zákonom stanovenej lehote, nakoľko o vyvlastňovacom rozhodnutí sa dozvedel dňa 18.1.2016.

8. Stavebný úrad rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2016/021201-010 zo dňa 27.5.2016 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) návrh žalobcu zamietol a obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2015/032805-005 zo dňa 25.11.2015 nepovolil. Svoje rozhodnutie odôvodnil odkazom na § 62 ods. 1, 2 a § 63 ods. 1, 2 správneho poriadku v spojení s § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov najmä tým, že dôvody, ktoré žalobca uplatnil v návrhu na obnovu konania, nespĺňajú ani jednu z podmienok ustanovených v § 62 správneho poriadku.

9. Proti danému rozhodnutiu stavebného úradu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom o odvolaní rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 18034/2016/B624-SV/40552 zo dňa 22.6.2016 tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“).

10. Podľa žalovaného zo spisového materiálu stavebného úradu nevyplýva skutočnosť, ktorou by sa potvrdila námietka žalobcu, že stavebný úrad rozhodoval vo vyvlastňovacom konaní na základe neaktuálnych listov vlastníctva. Žalobca nebol v čase vydania rozhodnutia o vyvlastnení vlastníkom vyvlastňovaných pozemkov a preto ani účastníkom vyvlastňovacieho konania. Skutočnosť, ktoré žalobca označil ako dôvod na povolenie obnovy konania, neboli skutočnosťami, ktoré by bolo možné subsumovať pod dôvody obnovy konania uvedené v § 62 ods. 1 správneho poriadku.

II. Konanie na krajskom súde

11. Žalobca sa (všeobecnou) správnu žalobou včas podanou na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového rozhodnutia, ich zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

12. Krajský súd rozsudkom č.k. 11S/197/2016-303 z 5.2.2020 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) žalobu zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.

13. Podľa krajského súdu žalobca nepreukázal svoje tvrdenie o naplnení aspoň jedného dôvodu na povolenie obnovy konania a to ani podľa § 62 ods. 1 písm. c) správneho poriadku spočívajúceho v tom, že nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní. Nad rámec uvedeného súčasne krajský súd skonštatoval, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že žalobca sa o vyvlastňovacom konaní dozvedel už 2.12.2015 a to z informácie od Okresného úradu v Nitre poskytnutej na podklade žiadosti podľa zákona o slobode informácií. Týmto dňom začala žalobcovi plynúť trojmesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania, ktorá mu skončila dňa 2.3.2016. Žalobca však návrh na obnovu konania podal na Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky dňa 15.4.2016 (doručený 18.4.2016), teda jednoznačne oneskorene. Obnova vyvlastňovacieho konania teda neprichádzala do úvahy pre márne uplynutie lehoty na podanie návrhu. I keď z rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia nevyplýva, že by správne orgány skúmali aj včasnosť podania návrhu v zmysle § 63 ods. 3 správneho poriadku, bolo by za situácie, keď súčasne nezistili naplnenie ani jedného dôvodu pre obnovu konania podľa § 62 ods. 1 správneho poriadku nadbytočné a nehospodárne zrušovať rozhodnutie žalovaného len preto, aby sa zopakovalo konanie bez zmeny jeho výsledku. V tomto smere krajský súd poukázal na ustálenú judikatúru (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/98-102/02 z 17.12.2002).

III. Konanie na kasačnom súde

14. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), pretože krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ navrhol kasačnému súdu preskúmané rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

15. Nesprávne právne posúdenie sťažovateľ spojil s tým, že uzatvoril ako kupujúci s P. G. E. kúpne zmluvy a hoci na ich základe nenadobudol vlastníctvo, tieto kúpne zmluvy boli platné a záväzkovo-účinné, na základe čoho mu vzniklo subjektívne právo odvodené od vlastníčky pozemkov, ktoré si vyžaduje ochranu. Keďže výsledok vyvlastňovacieho konania mal vplyv na výsledok vkladového konania týkajúceho sa daných kúpnych zmlúv a teda ovplyvňoval to, či sa sťažovateľ stane vlastníkom pozemkov, malo mu patriť aj postavenie účastníka vyvlastňovacieho konania. Správny orgán mal o uzavretí daných kúpnych zmlúv vedieť z vlastnej činnosti, keďže súčasne na ňom prebiehalo vyvlastňovacie i vkladové konanie. Sťažovateľ ďalej namietal záver krajského súdu, že sa o

prebiehajúcim vyvlastňovacom konaní dozvedel 2.12.2015 podľa zákona o slobode informácií, pretože vtedy „len získal informáciu, že prebieha „nejaké“ konanie“ a teda „nemohol predvídať predmet konania a ani jeho účastníkov“, na základe čoho sa nemohol „domáhať postavenia účastníka konania“. Podľa sťažovateľa by bolo absurdné pripísať mu na ťarchu, že jeho aktívna činnosť bola krajským súdom vyhodnotená v jeho neprospech. Subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania preto podľa sťažovateľa začala plynúť až od doručenia vyvlastňovacieho rozhodnutia dňa 18.1.2016, pričom návrh na obnovu konania bol ním podaný v trojmesačnej lehote od tohto momentu. Záverom sťažovateľ namietal nespravodlivosť preskúmaného rozhodnutia krajského súdu.

16. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu a túto navrhol zamietnuť. Ďalší účastník 1/ vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti poukázal na to, že kúpne zmluvy uzavreté medzi sťažovateľom a P.. G. E. neboli vkladuschopné a preto sťažovateľovo právo k pozemkom bolo len domnelé. Sťažovateľ súčasne mal vedomosť o prebiehajúcim vyvlastňovacom konaní už dňa 2.12.2015 a preto návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene. Sťažovateľom vytykána nespravodlivosť preskúmaného rozhodnutia tiež nie je namieste, keďže jeho postavenie by sa vôbec nezmenilo, ani keby rozhodnutie žalovaného, resp. vyvlastňovacie rozhodnutie boli zrušené, keďže účastníkom vyvlastňovacieho konania by aj tak bola len P.. G. E.. N nasledujúcom podaní sa sťažovateľ nestotožnil so závermi uvedenými vo vyjadrení ďalšieho účastníka 1/ ku kasačnej sťažnosti.

IV. Právny názor kasačného súdu

17. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky začal vykonávať svoju činnosť od 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky od 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená sp. zn. 5Sžk/25/2020. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalobca - sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom pri svojom rozhodovaní bol vedený nasledujúcimi právnymi úvahami.

19. Z rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, že správne orgány nevyhoveli návrhu na obnovu vyvlastňovacieho konania, pretože nezistili naplnenie ani jedného z dôvodov vymedzených v § 62 ods. 1 správneho poriadku. S uvedeným záverom sa v preskúmanom rozhodnutí stotožnil aj krajský súd, pričom súčasne prezentoval aj záver o tom, že návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene, keďže bol podaný po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty danej § 63 ods. 3 správneho poriadku.

20. Obnova konania predstavuje jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci správneho konania. Účelom obnovy konania je odstránenie procesných pochybení majúcich za následok nezákonnosť meritórneho rozhodnutia a zabezpečenie vydania nového rozhodnutia. Obnova konania môže byť rozhodnutím správneho orgánu povolená (na základe návrhu) alebo nariadená (bez návrhu).

21. Predpokladmi pre povolenie obnovy konania je:

- návrh účastníka konania,

- naplnenie aspoň jedného dôvodu na obnovu konania,
- dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu.

22. Návrh na povolenie obnovy konania musí podať účastník toho konania, ktorého obnova sa navrhuje. Túto podmienku vymedzuje uvádzacia veta § 62 ods. 1 správneho poriadku. Postavenie účastníka konania pritom svedčí aj tomu, s kým správny orgán nekonal, hoci s ním ako účastníkom konania konať mal.

23. Obnova konania môže byť povolená, len ak je naplnený aspoň jeden z dôvodov taxatívne vymedzených v § 62 ods. 1 správneho poriadku, pričom sa v súčasnosti nemôže jednať o dôvod, pri ktorom je obnova konania neprípustná podľa § 62 ods. 3 správneho poriadku.

24. Návrh na obnovu konania musí byť v zmysle § 63 ods. 3 správneho poriadku podaný na správnom orgáne, ktorý rozhodol v poslednom stupni v lehote 3 mesiacov odo dňa, keď sa účastník konania dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

25. Stavebný zákon pri vyvlastňovacom konaní osobitne neupravuje účastníctvo v konaní. S odkazom na subsidiárne použitie správneho poriadku (§ 140 stavebného zákona) sa preto na vymedzenie účastníkov konania uplatní znenie § 14 ods. 1 správneho poriadku.

26. Vymedzenie účastníkov konania v § 14 ods. 1 správneho poriadku je spojené s dotykom na subjektívnych právach. Z predmetnej triády je bez ďalšieho účastníkom konania (1) ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať a (2) ten, koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté. S týmito dvomi typmi účastníkov preto správny orgán koná automaticky. Z povahy veci ale vyplýva, že ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, sa ako účastník musí do konania prihlásiť aktívne sám. Dotyk na subjektívnych právach je totiž v tomto prípade spojený s tvrdením príslušnej osoby a teda ho nemôže správny orgán identifikovať bez ďalšieho sám.

27. Premietnuc opísané závery na vymedzenie účastníkov vyvlastňovacieho konania upraveného v § 108 až § 116 stavebného zákona potom platí, že účastníkom vyvlastňovacieho konania je vo všeobecnosti navrhovateľ, vlastník vyvlastňovaného pozemku alebo stavby a osoba oprávnená z tých práv k vyvlastňovanej nehnuteľnosti, ktoré vyvlastnením zanikajú. V osobitných prípadoch je účastníctvo ďalej vymedzené aj v § 113a stavebného zákona.

28. Pod vlastníkom nehnuteľnosti sa v zásade rozumie osoba, ktorá je ako vlastníka zapísaná v katastri nehnuteľností na príslušnom liste vlastníctva. Jedinou výnimkou je prípad duplicitného alebo viacnásobného vlastníctva, keď sú účastníkmi konania obaja duplicitní, resp. všetci viacnásobní vlastníci (§ 113a ods. 4 stavebného zákona). Osoba, ktorá uzatvorila prevodnú zmluvu, na podklade ktorej ešte nebol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, v zásade nemá ani podstavenie vlastníka a ani osoby oprávnenej z nejakého (iné) práva k nehnuteľnosti. Existencia samotného titulu (prevodnej zmluvy) neznamená, že k nemu musí automaticky pristúpiť aj modus (vklad do katastra nehnuteľností). Tento síce môže, ale nemusí nastať. Vklad je totiž výsledkom administratívneho vkladového konania, v rámci ktorého môžu byť zistené také skutočnosti, ktoré zabránia vydaniu rozhodnutia o povolení vkladu. Podporne možno poukázať aj na znenie § 1 ods. 1 a § 3a zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), v zmysle ktorých zmluvný nadobúdateľ nehnuteľnosti pred povolením vkladu nie je oprávnený z práva k nehnuteľnosti a nemá postavenie ani vlastníka ani inej oprávnenej osoby. Opačný záver by nakoniec bol aj popretím materiálnej publicity katastra nehnuteľností, ktorá spája hodnovernosť a záväznosť práv k nehnuteľnostiam s ich zápisom do katastra nehnuteľností (§ 70 a § 71 katastrálneho zákona). Inými slovami len samotné uzatvorenie prevodnej zmluvy v zmysle právneho poriadku ešte nezakladá budúcemu nadobúdateľovi nehnuteľnosti navonok žiadne hmotné alebo procesné právo k prevádzanej nehnuteľnosti. Uvedené sa

nakoniec prejavuje aj v normatívnej rovine či aplikačnej praxi, keď platí, že až vkladom do katastra nehnuteľností vstupuje nadobúdateľ nehnuteľností do hmotnoprávnych a procesnoprávnych vzťahov týkajúcich sa danej nehnuteľnosti na miesto svojho predchodcu. Hoci je toto pravidlo jednoznačne odvoditeľné už zo samotnej úpravy zmluvného nadobúdania vlastníckeho práva danej Občianskym zákonníkom, možno variáciu jeho normatívneho zakotvenia vysledovať aj stavebnom zákone v § 70, podľa ktorého „stavebné povolenie a rozhodnutie o predĺžení jeho platnosti sú záväzné aj pre právnych nástupcov konania.“ Až povolením vkladu sa pritom stáva zmluvný nadobúdateľ nehnuteľnosti právnym nástupcom svojho právneho predchodcu.

29. Na podklade uvedeného možno preto skonštatovať, že osobe, ktorá s vlastníkom nehnuteľnosti uzatvorila prevodnú zmluvu, na podklade ktorej nebol v jej prospech povolený vklad vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, nesvedčí vo vyvlastňovacom konaní postavenie jeho účastníka. Tento záver je právne jednoznačný a preto správne orgány vo vyvlastňovacom konaní vychádzajú z údajov katastra nehnuteľností správne ako s účastníkom konania konali len s P.. G. E. a nie aj so sťažovateľom.

30. Vkladové konania na podklade kúpnych zmlúv uzatvorených medzi P.. G. E. ako predávajúcou a sťažovateľom ako kupujúcim skončili pritom bez povolenia vkladu. To znamená, že sťažovateľ k vyvlastňovaným nehnuteľnostiam nikdy nenadobudol vlastnícke právo a ani žiadne iné hmotné právo, ktoré by ho v procesnej rovine oprávňovalo na priznanie postavenia účastníka vyvlastňovacieho konania.

31. Z vykonaného dokazovania je pritom zrejmé, že sťažovateľ po získaní informácie na podklade žiadosti podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám nepožiadal stavebný úrad, aby s ním konal ako s účastníkom vyvlastňovacieho konania. Inak povedané sťažovateľ sa takýmto postupom neuchádzal o priznanie postavenia účastníka konania v zmysle tretej aliney § 14 ods. 1 správneho poriadku tvrdiac, že môže byť vyvlastňovacím rozhodnutím dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach. Stavebnému úradu preto počas vyvlastňovacieho konania nevznikla povinnosť vysporiadať sa s procesným postavením sťažovateľa napr. vydaním rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka konania.

32. Sťažovateľovi preto nesvedčalo postavenie účastníka vyvlastňovacieho konania, na základe čoho nebol následne ani oprávnený na podanie návrhu na jeho obnovu. Aplikujúc daný záver do vyhodnotenia naplnenia dôvodu povolenia obnovy podľa § 62 ods. 1 písm. c) správneho poriadku, možno (duplicítne) poukázať na to, že osoba, ktorej nepatrilo postavenie účastníka konania, nemôže s úspechom namietat, že sa jej nesprávnym postupom správneho orgánu odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, čo mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie, pričom náprava sa nemohla urobiť v odvolacom konaní.

33. Sťažovateľ teda tým, že nebol účastníkom vyvlastňovacieho konania, nielenže nebol oprávnený na podanie návrhu na jeho obnovu, ale následne ani logicky nemohol preukázať naplnenie dôvodu obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. c) správneho poriadku.

34. Na podklade vyššie uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že správne orgány ako i krajský súd vo svojich rozhodnutiach správne právne posúdili, že sťažovateľovi nesvedčalo postavenie účastníka vyvlastňovacieho konania a preto ani následne nebol oprávnený na podanie návrhu na jeho obnovu, resp. že nebol naplnený žiadny z dôvodov obnovy konania vrátane dôvodu podľa § 62 ods. 1 písm. c) správneho poriadku.

35. Pokiaľ krajský súd v preskúvanom rozhodnutí navyše nad rámec rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového rozhodnutia poukázal aj na to, že návrh na obnovu konania podal sťažovateľ oneskorene, keďže nedodrжал trojmesačnú subjektívnu lehotu, možno aj s týmto záverom súhlasiť.

36. Predpokladom povolenia obnovy konania je okrem iného aj podanie návrhu v lehotách ustanovených § 63 ods. 3 správneho poriadku. Tento upravuje trojmesačnú subjektívnu a trojročnú

objektívnu lehotu, pričom z logiky veci vyplýva, že subjektívna lehota musí uplynúť v rámci lehoty objektívnej. Subjektívna lehota sa pritom viaže na moment, kedy sa účastník konania dozvedel o dôvode alebo dôvodoch obnovy, zatiaľ čo objektívna lehota sa počíta od právoplatnosti rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorému sa navrhuje obnova konania. Ak je namietaným dôvodom obnovy konania nekonanie s určitou osobou ako účastníkom konania v zmysle § 62 ods. 1 písm. c) správneho poriadku, potom momentom zistenia tohto dôvodu obnovy je v zásade deň, kedy daná osoba zistila, že prebieha správne konanie, v ktorom jej má patriť postavenie účastníka konania.

37. Krajský súd v tomto smere správne poukázal na výsluch sťažovateľa, ktorý na pojednávaní konanom dňa 5.2.2020 uviedol, že sa o prebiehajúcom vyvlastňovacom konaní dozvedel už 2.12.2015 na podklade žiadosti o sprístupnenie informácie. Je právne irelevantné, že sťažovateľ bol aktívny a sám si zisťoval existenciu vyvlastňovacieho konania. Argumentácia sťažovateľa v kasačnej sťažnosti, že mu je na ťarchu pripisovaná jeho vlastná aktivita, nemôže obstáť, pretože správny poriadok v § 63 ods. 3 nerozlišuje, akým spôsobom sa účastník konania dozvedel o dôvode obnovy. Práve opačný záver by bol popretím inštitútu výnimočnosti obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pretože by „posväcoval“ pasivitu účastníka konania majúceho vedomosť o priebehu správneho konania, ktorý miesto toho, aby sa aktívne domáhal uplatnenia svojich procesných práv v rámci prebiehajúceho konania, by svoju procesnú aktivitu spojil až s podaním návrhu na obnovu konania. Akýkoľvek zásah do právoplatne skončeného konania je pritom aj zásahom do dobromyseľne nadobudnutých práv spojených s meritórnym rozhodnutím, ktorým bolo správne konanie skončené. Uvedené osobitne platí pri vyvlastňovacom konaní ukončenom vydaním vyvlastňovacieho rozhodnutia, ktorého právoplatnosťou dochádza k prechodu vlastníckeho práva k vyvlastňovaným nehnuteľnostiam na navrhovateľa (§ 109 stavebného zákona). V opísanom kontexte sa preto nemožno stotožniť aj s namietanou nespravodlivosťou preskúmaného rozhodnutia krajského súdu.

38. Záverom kasačný súd dodáva, že sťažovateľ sa svojou žalobou ako i kasačnou sťažnosťou domáhal ochrany subjektívnych práv len v hypotetickej rovine bez možnosti reálneho dopadu na jeho (skutočné) právne postavenie, keďže sa nestal vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyvlastnenia.

39. Na základe vyššie uvedeného dospel kasačný súd k záveru, že nebol naplnený dôvod kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

40. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

41. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1, § 169 SSP a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona (vo všeobecnosti) nevyplýva. Ďalším účastníkom konania kasačný súd neuložil žiadnu povinnosť, preto im rovnako náhradu trov konania nepriznal.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

